

БРАНИМИР СЪБЕВ
ХОРО ОТ ГАРВАНИ

chitanka.info

Чък тъкмо триеше ръцете си с един омаслен парцал, когато гаражната врата се отвори с трясък. Влезе млад мъж, около двадесет и пет-шест годишен с раница на гърба и бейзболна шапка на „Янките“ на главата.

— Точен си както винаги, Върнън — отбеляза Чък и хвърли поглед към ръчния си часовник, който показваше 22:30.

— Това ми е характерна черта — отговори младият мъж. — Обичам точността. Къде е Хърб?

— Тръгна си по-рано, болеше го главата. Как е майка ти? — попита Чък и захвърли парцала настрана.

— Все така — въздъхна Върнън.

Майката на Върн от една седмица беше в болницата за психично болни „Сейнт Джоузеф“. С други думи, в лудницата. Преди около месец, тъкмо на празника за Деня на Майката, Сали Джеймисън започна да проповядва Божието слово. Сновеше с библия под ръка из къщата и цитираше на висок глас пасажи от книгата. Отначало не взеха на сериозно тази нейна мания, но след седмица положението се влоши. Сали започна да чува гласове на ангели, които ѝ казвали да разнесе Божието слово по света, защото човешките души били покварени и се нуждаели от просветление. Бедната женица излизаше посреднощ от къщата боса, облечена само с лека нощница, и звънеше по вратите на съседите да им чете от Библията. А веднъж Сали изскочи гола от къщата си посред бял ден, крещейки на хората да се покаят, защото Краят приближава. Полицията я прибра, а вечерта на вратата на семейство Джеймисън позвъни непознат човек. Дребен, с очила и оредяваща коса, той се представи като мистър Смит и обясни на Върнън и баща му Дан, че Сали ще бъде настанена в „Сейнт Джоузеф“, където ще бъде подложена на лечение. Това беше тежък удар и за двамата мъже, но съдбата понякога е жестока. Откараха потърпевшата в лудницата, където посещенията бяха разрешени само в четвъртък от 18:00 до 18:30. Толкова по въпроса за психично болните и техните близки.

— Не се коси, момче — тупна го по рамото Чък. — Майка ти ще се оправи.

— Дано — въздъхна повторно Върн.

— Стегни се. Тази вечер едва ли ще имаме много работа, но все пак... Добре, че си ти, иначе този автосервиз съвсем ще западне. Вече

не съм на тридесет и не се оправям така бързо с колите. Минаха двайсет и осем години оттогава. А колкото до чичо ти Хърб... и него не го бива както едно време.

— Знам. От пет години работя при тебе, Чък, ала имам чувството, че до края на живота си ще бачкам само това. Ако зависеше от мен, нямаше да стъпя в автосервиза ти. Но бележките ми в училище не бяха от най-добрите, така че нямам никакви шансове да вляза в колеж. И ето ме тук, потънал в масло и бензин до уши. Нали не ми се сърдиш заради това?

— Не ти се сърдя. Поне си откровен, синко — а това никак не е малко. Но трябва да се научиш понякога да сдържаш мислите в главата си и да не им позволяваш да излизат през устата.

— Прав си.

— Като дирек съм прав, мамка му. Слушай, искаш ли да ти разкажа една история? Чичо ти ми я разказа вчера на нощната смяна. Тъкмо времето ще мине по-бързо.

— Карай, Чък. Малко разнообразие няма да навреди. Така и така говорим само за пиене, футбол и жени, когато сме на смяна...

Някъде в тихия щат Тенеси имало град, който ще наречем Х. Хората там си живели мирно и тихо, заети с ежедневните грижи — както всички останали. Докато не се случило нещо, което изпълнило с ужас жителите на градчето.

В шест сутринта старият негър Илайджа излязъл да се разходи в покрайнините, както правел всеки ден. Вървял бавно и си пушел лулата, докато нещо странно не привлякло вниманието му. Съзрял ято гарвани да се вият на хоро над стария орех, който бил на повече от сто години. Виждал ли си как гарваните се вият на хоро, момче? Събират се в идеален кръг, птиците проклетни, и бавно обикалят една след друга. А граченето им може да те накара да изтръпнеш — така да изтръпнеш, сякаш песъчинки стържат по костите ти. Рядко го правят, но щом се извият на хоро, винаги е на лошо — я градушка ще удари, я ще стане земетресение... я кой знае какво.

Негърът Илайджа прекрасно знаел това. Затова извадил лулата от устата си, прекръстил се и се запътил натам, за да види какво става.

Стигнал до ореха и онова, което видял, го потресло до мозъка на костите.

На най-долния клон на ореха бил обесен труп с главата надолу. Старецът извърнал очи от зловещата гледка. Не че не бил виждал ужасни неща през живота си, но това надхвърляло всичките му представи за извратеност и жестокост. Защото тялото нямало кожа. Било одрано като обелена ябълка. Забързал Илайджа обратно към градчето и завикал колкото му глас държи. А черните птици се реели над тялото и грачели злокобно.

Скоро се събрала тълпа от зяпачи. Пристигнали полицаи — местни момчета, млади и снажни, да разследват случая. Повечето повърнали при ужасната гледка, а един даже припаднал. Дошли репортери, сетне довтасала щатската полиция, говорело се, че имало и един-двама федерални агенти. Накрая откарали трупа в моргата, а силите на закона опасали мястото с жълти ленти и забранили на местните да припарват до мястото. Простите хора не престъпили полицейската забрана — те и бездруго били достатъчно наплашени, но започнали да се питат кой е извършил това. Не след дълго идентифицирали тялото по зъбите и разбрали, че не е тукашен, а е някакъв университетски преподавател в Принстън. Щатската полиция започнала да шава по границите на Тенеси с близките щати, местните ченгета станали по-бдителни, а агентът на ФБР се движел из града тихо и леко като призрак. Ала не след дълго станало второ убийство.

Внучката на стария Илайджа — красивата Фелисия, — тъкмо се връщала от пазар в градчето, когато дочула грак на гарвани. Сложила ръка на челото си, за да се предпази от слънцето, и погледнала на изток. Видяла черните птици да се вият на хоро над голям кестен в другия край на града. Поколебала се малко, после тръгнала натам със свито сърце. Дядо ѝ разправил всичко с най-големи подробности още същата вечер, след като открил тялото и тя знаела, че това, което ще съзре, ще бъде ужасно. Ала въпреки че се съпротивлявала вътрешно, краката ѝ сякаш сами я водели към дървото. Накрая стигнала там и устата ѝ пресъхнала от ужас.

Подобно на първия труп, и този бил обесен с главата надолу. Кожата му била на мястото си, но от тялото стърчали дръжките на близо две дузини ножове. Изпуснала Фелисия чантата си и побягнала към града, за да съобщи за видяното. Не след дълго историята се

повторила — събрал се сума ти народ около дървото: местни жители, ченгета и така нататък. Пак не се стигнало до решение — полицията разпръснала журналистите и зяпачите, а трупът бил откаран в моргата. Там се разбрало, че жертвата се казва Айвъри Аткинс, доцент в Принстънския университет.

А гарваните не спирали да се реят над дървото и да грачат грозно, сякаш се надсмивали над опитите на хората да разберат кой извършва убийствата и защо го прави.

Местният полицейски инспектор отвел Илайджа и внучката му на разпит в личния си кабинет, когато всичко поутихнало. Искал лично да ги разпита и двамата — подозирал, че са свързани някак с убийствата, но не постигнал нищо. Разбрал, че по чиста случайност двама кръвни роднини откриват жертвите независимо един от друг, и ги пуснал да си ходят.

Федералният агент Пол Мъри бил в заведението „Красивата Джил“ на главната улица и се мъчил да състави хипотеза за убийствата. Отхвърлил вероятността Фелисия и дядо ѝ да са замесени. Изведнъж се сетил, че жертвите били намирани все на стари дървета в покрайнините на града. Обърнал се към седящия до него младеж и попитал:

— Извинявай, ти тукашен ли си?

— Да, господине — отвърнал младежът. — Цялото ми семейство живее тук. Студент съм в Принстън, между другото — добавил гордо той.

— Случайно да знаеш тук наоколо да има стари дървета? И то такива, които растат в покрайнините на града?

— Стари дървета? — сбърчил нос юношата и се замислил. Ами кестена, на който намериха втората жертва... ореха, където Илайджа откри първия труп... Има няколко ели и смърчове, които са доста стари. Както и една секвоя, но тя е на около миля оттук. А, за малко да забравя: един кипарис расте на близо триста ярда от оня кестен. Има поне триста години. Както и бряста на гробището, но той е сравнително младо дърво — дядо ми го е садил, когато е бил горе-долу на моята възраст.

— Благодаря все пак — казал Мъри.

Федералният агент станал и оставил една десетачка на младежа за информацията. Преди последният да успее да каже нещо, Пол

напуснал „Красивата Джил“ и тръгнал да проверява с колата си споменатите дървета. Следващото убийство обаче го хвърлило в смут и недоумение, защото разрушило и тази му хипотеза.

Вече се смрачавало, когато малкият Били Густавсон карал колелото си в градския парк. Тогава деветгодишното хлапе се натъкнало на гледка, която после дълго щяла да го спохожда в кошмарите му. Случайни минувачи дочули писъците му и се стекли към парка да видят какво става. А там, на една бреза, била третата жертва — също гола и също от мъжки пол като останалите две. Била прикована с главата надолу за дървото с дълъг кол арматурно желязо. Откарали хлапето в клиниката с тежък психичен шок. Полицаяте се мотаели наоколо и се мъчели да разкарат журналистите, които постоянно снимали и пречели на разследването. Отново не открили отпечатъци, нито пък някакъв символ или бележка, която да подсказва нещо. Така и не се разбрало кой е жертвата, а гарваните не спирани да се вият над дървото в своя злокобен танц... танца на смъртта... танца на обречеността.

Напразно Пол Мъри си блъскал главата в хотел „Нощен бриз“ в града, напразно палел цигара от цигара и пиел кафе след кафе. Този път жертвата не била намерена в покрайнините на града, а в самия му център. Дървото, на която я открили, не било никак старо. Напразно се ровел в Интернет с лаптопа си — нищо не открил. Накрая си легнал да спи обезсърчен така, както никога досега. Сънят му бил неспокоен и изпълнен с кошмари. Сутринта станал рано, закусил в „Красивата Джил“ и тръгнал да се поразходи извън града, за да проясни мислите си. Тогава самият той се натъкнал на следващата жертва.

Вървейки в мъгливата утрин, той решил да направи една обиколка на местното езеро. Ала щом наближил езерото, хоро от гарвани привлякло погледа му.

— О, не — промълвил Мъри и се затичал натам.

Стигнал до дървото. Било кипарисът, за който юношата му казал в кафенето. Този път всичко съвпадало. Жертвата била обесена с краката нагоре, както първите две. Главата ѝ била отрязана и се търкала под трупа. Шокираният федерален агент приседнал на един камък и постоял така известно време, за да събере мислите си. Тогава извадил мобилния и се обадил на ченгетата. Те пристигнали и „обработили“ престъплението. А той самият се прибрал в стаята си в

„Нощен бриз“ и си налял солидна глътка уиски. Имал нужда от това. Сетне отново се привел над лаптопа си и се заровил във файловете на убийствата. Четири убийства. Четирима мъже. Всичките семейни, на възраст между тридесет и четиридесет и четири години. Какво още?

Изведнъж прозрението връхлетяло Пол като бурен вятър.

— Я чакай малко — гласно си казал той. И четирите жертви са преподаватели в Принстън. Как не съм се сетил...

Тогава друга мисъл пронизала мозъка му като нажежен ръжен. Спомнил си вечерта, когато разпитвал младежа в „Красивата Джил“. „Студент съм в Принстън, между другото“ — казал тогава той.

— Възможно ли е... — промълвил Мъри. „Дядо ми го е садил, когато е бил горе-долу на моята възраст“ — просветнала му друга реплика. Изведнъж агентът скочил. Сложил кобура с пистолета си, облякъл набързо палтото и взел шапката си. Изхвъркнал от хотела и хукнал към края на града, където се намирили гробищата.

А там, над стария бряст отново се реели гарвани. На дървото висяла мъртва петата жертва — незнаен асистент, също преподаващ в Принстън. Тялото горяло с буйни пламъци, а до него студентът, който разговарял с Пол в кафенето, размахвал факла и се мъчел да прогони гарваните.

— Къш! Махайте се, проклети птици! — крещял той и хвърлял камъни по тях. Те не му обръщали внимание и продължавали да кръжат и да надават своя влудяващ грак.

Федералният агент пристигнал тичешком и извадил пистолета си.

— Не мърдай! Арестуван си!

— О, мистър ФБР! Здравсти, как си? — попитал младежът и се ухилил, а зад усмивката му сякаш се спотайвал самият Сатана. — Най-накрая се сети кой стои зад всичко, а?

— Според закона...

— Майната му на закона! — изфучал юношата. — Къде беше законът, когато тези мръсни курвари отказваха да ме пуснат на изпитите, а в замяна ме чукаха, за да ми пишат тройка? Шибани педерастии! Но аз им го върнах...

— Сложи ръце на тила...

— Не ме учи какво да правя! — изкрещял студентът, ритнал към него полупразна туба с бензин и го заплашил с факлата. — Как пък се

бяха събрали все такива в университета! Щом минеха покрай мен и нямаше никой наблизо, ме хващаха за задника и ми дрънкаха мръсотии. Кучи синове! Оня, дето го одрах и изкуфелия Илайджа го откри, веднъж ме вкара в един асансьор и го спря между етажите. Накара ме да му духам, и то три пъти подред! А онзи, дето ти го откри, му харесваше да го чукат и ме караше да го шибам. После ме налагаше с камшик. Срам ме беше да се появя на обществено място, не излизах с дни от квартирата... Щом погледнех в очите на състудентите си, виждах само презрение. Те знаеха. В университета трудно се скриват тайни. Как да събера смелост да поканя момиче на среща, как да изляза да се забавлявам с колегите си, как? Но всичко свърши. Ето го и последния, който мърсуваше с мен. Веднъж събра на купон у тях останалите педеруги, замъкна ме насила там и всичките ми се изредиха по няколко пъти. Сутринта не знаех на кой свят съм.

— Ще разкажеш това в съда — промълвил потресеният от излиянията Пол.

— Нищо няма да разкажа! — изхълцал младежът и захвърлил факлата настрани. — Няма да отида никъде. Оставете ме на мира. А ти се разкарай!

— Не.

— Тогава умри! — изревал с променен глас юношата и извадил нож от задния си джоб.

Мъри натиснал спусъка, но оръжието засякло. Пребледнял и погледнал към разярения младеж, който му налитал като същински демон на отъмщението.

Тогава гарваните внезапно променили полета си и едновременно изграчили гръмовно. Студентът се обърнал и изтървал ножа си. Надал писък и закрил лице с ръцете си. Черните птици го връхлетели и го накълвали до смърт. Шокираният федерален агент гледал как го превръщат в пихтиеста маса буквално за секунди, след което изграчили за последно и отлетели на север. Пол Мъри седнал направо на земята, обронил глава, и дълго време стоял така, преди да се обади по мобилния на ченгетата и да приключи случая.

Чък спря да разказва и си отвори кутия бира.

— Брей... Страшничко — промълви Върнън.

— И още как. Когато чичо ти Хърбърт ми я разправи, направо настръхнах.

Гаражната врата се отвори и през нея влезе едно лъскаво черно БМВ, от чийто капак се издигаха гъсти кълба бял дим. Колата спря и от нея излезе висок мъж с вид на бизнесмен, облечен в сив костюм. Той ритна ядно гумата и изгледа кисело двамата автомонтъори.

— Дай да видим какъв му е проблема на тоя юнак — каза Чък и се запъти към БМВ-то, без да спира да пие от бирата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.